

Neil Abramson

NEROSTIT

- roman -

Traducere din limba engleză de:
Ines Simionescu

 ACT și Politon

2021

Publicat prin acordul cu Folio Literary Management, LLC
și Livia Stoia Literary Agency.
Unsaid: A Novel
Copyright © 2011 by Neil Abramson
© 2021 Editura ACT și Politon pentru prezenta ediție românească

Editura ACT și Politon
Str. Înclinată, nr. 129, Sector 5, București, România, C.P. 050202.
tel: 0723 150 590, e-mail: office@actsipoliton.ro
www.actsipoliton.ro

Traducător: **Ines Simionescu**
Redactor: **Anca Dobre**
Tehnoredactor: **Teodora Vlădescu**
Coperta: **Marian Iordache**
Copyright Manager: **Andrei Popa**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ABRAMSON, NEIL

Nerostit / Neil Abramson; trad.: Ines Simionescu. - București: ACT și Politon, 2021

ISBN 978-606-913-778-9

I. Simionescu, Ines (trad.)

821.111

AVERTISMENT: Distribuirea, copierea sau piratarea în orice fel a acestei cărți nu este pedepsită numai prin lege, dar contravine și tuturor normelor și principiilor etice și sănătoase pe care un astfel de titlu le promovează. Ce fel de efect va avea energia pe care vreți să o transmiteți mai departe, dacă aceasta vine prin furt, ilegalitate și lipsă de respect față de autor și față de toți cei care au contribuit la crearea acestei cărți, astfel ca ea să ajungă la dumneavoastră? Împărtășiți cu ceilalți informațiile importante, valorile și lecțiile pe care le-ați aflat din acest material, într-un mod corect și responsabil.

Capitolul 1

Ironia este că nu am înțeles impactul profund pe care moartea l-a avut asupra vieții mele până când nu m-am lovit de ea. Semnele se aflau toate acolo, dar cred că le-am ignorat sau am fost prea ocupată să trăiesc.

M-am căsătorit cu un orfan – un copil al morții. De fapt, moartea însăși ne-a făcut cunoștință.

David conducea prea repede ca să ajungă la un curs care se ținea în seara aceea la Facultatea de Drept. Eu veneam din direcție opusă, eram pe jumătate adormită, după douăzeci și patru de ore petrecute la clinica veterinară din Cornell, și eram complet absorbită de gândurile mele în legătură cu un cimpanzeu pe nume Charlie.

O căprioară mare a țâșnit brusc din pădure direct în mijlocul șoselei și a încremenit în lumina farurilor noastre. Am tras de volan și am intrat pe un mic terasament, oprindu-mă în apropierea unui pâlț des de copaci.

David și căprioara nu au fost la fel de norocoși. El a călcat frâna, dar a întârziat cu câteva secunde. Am auzit

bufnitura surdă, îngrozitoare când metalul a lovit țesutul moale și apoi sunetul roților scrâșnind în timp ce ieșea de pe carosabil.

Am urcat rapid pe terasament. Forța impactului aruncase căprioara în mijlocul drumului. Era în viață și se chinuia să se țină pe cele două picioare din spate care erau în mod clar rupte. Imediat am început să mă gândesc ce era de făcut, dar nimic nu părea potrivit.

— Ești bine? m-a întrebat David de pe partea cealaltă a drumului, imediat ce a ieșit din mașină.

Nu l-am luat în seamă și am alergat pe șosea spre căprioară. Picioarele din față cedaseră și s-a prăbușit exact în momentul în care o pereche de faruri au dat ocol unei curburi a dealului, nu mai departe de vreo trei kilometri și jumătate, pe celălalt sens de mers, cufundat în noapte.

— Nu! a țipat David. Mașinile nu te vor vedea!

Am ajuns la căprioara înspăimântată în cinci secunde și am încercat să o mut de pe șosea trăgând-o de membrele anterioare. Era inutil. Animalul era prea înfricoșat și prea greu.

Mașina care se apropia era acum la mai puțin de doi kilometri. David a venit la mine și a încercat să mă tragă de pe șosea și să mă urce în mașina lui.

— Haide, trebuie să ieșim de pe șosea, a strigat el.

L-am împins.

— Mă descurc.

Când am ridicat privirea, mașina care se apropia era la vreo opt sute de metri distanță. Mi-am dat seama că David avea dreptate – din cauza unghiului ascuțit pe care îl făcea șoseaua, mașina nu m-ar fi putut vedea la timp ca să frâneze.

David a refuzat să mă lase acolo. Și-a smuls de pe el haina și, după două încercări, a reușit să lege cu ea picioarele din față ale căprioarei. A înnodat mânecele și a început să tragă cu putere, în timp ce eu împingeam, dar căprioara nu s-a mișcat decât câțiva centimetri.

Mașina se apropia.

Animalul panicat a dat din picioare și o copită l-a nimerit pe David în obraz, făcându-i o tăietură adâncă din care a țâșnit instantaneu sângele. Lui David i s-a încețoșat privirea și s-a clătinat. Timp de o clipă îngrozitoare, am crezut că își va pierde cunoștința acolo, pe șosea. Nu aș mai fi fost în stare să-l urnesc de acolo înainte să ajungă mașina.

— Dă-te de pe șosea! am țipat.

A scuturat din cap ca să-și limpezească privirea și am observat că ochii îi erau în sfârșit clari.

A încercat să apuce mai bine lațul improvizat și a spus:

— La trei, în regulă?

M-am uitat la farurile mașinii care se apropia. Se afla prea aproape. Am dat din cap aprobator către David, dar m-au trecut toate transpirațiile în ciuda vremii reci.

— Unu, doi, trei!

Dacă David a mai spus și altceva, cuvintele lui au fost acoperite de țipătul care mi-a scăpat când m-am opintit și de sunetul strident al claxonului mașinii.

Am reușit să tragem căprioara de pe șosea exact când mașina a trecut pe lângă noi. Apoi ne-am prăbușit. Mașina nici măcar nu a încetinit, iar sunetul claxonului i s-a pierdut în depărtare.

Căprioara s-a zbătut să-și ridice capul și sângele i-a țâșnit pe nas, stropindu-ne și pe mine și pe David și

amestecându-se cu sângele care curgea deja din tăietura de pe fața lui.

David s-a ridicat încet în picioare în timp ce eu am alergat înapoi spre mașina mea.

— Unde te duci? a strigat el după mine.

— Stai acolo!

O altă mașină a trecut, evitându-mă la mustață, pe când traversam șoseaua.

M-am întors două minute mai târziu cu geanta și am scos din ea o fiolă roz-închis cu fenobarbital și o seringă mare. Moartea are o culoare atât de frumoasă.

— Ce ai de gând să faci?

— Îi voi pune capăt zilelor.

— Îi vei pune capăt zilelor? Dar tocmai am...

— ...are o hemoragie internă puternică. Deja are abdomenul plin cu sânge. Sunt medic veterinar. Crede-mă, nu se mai poate face nimic.

— Când ți-ai dat seama de asta?

— Imediat ce am văzut-o zăcând pe șosea, am spus în timp ce trăgeam fenobarbitalul în seringă, așa cum făcusem de zeci de ori până în acel moment.

— Și atunci de ce aproape că ne-am sinucis încercând să o salvăm?

David nu părea supărat, ci doar derutat.

— Pentru că vreau ca vocea mea să fie ultimul lucru pe care îl aude, iar nu un scrâșnet de roți pe șosea. Vreau să fie mângâiată de niște mâini calde în ultima clipă, nu să îi fie zdrobit sternul de un metal rece. Îmi pare rău, dar merită asta. Cu toții merităm.

David a clătinat din cap când m-a auzit. Nu cred că a înțeles, dar nici nu a comentat.

— Ce ar trebui să fac?

— Pot face asta și singură, i-am spus în timp ce mă întorceam spre căprioară.

David m-a luat de mână.

— Știu că poți, dar nu trebuie. Lasă-mă să te ajut.

— Bine. Imobilizeaz-o la pământ și încearcă să o faci să nu se miște deloc. Trebuie să ajung cumva la gât.

David a făcut tot ce a putut mai bine pentru a se conforma. Ochii căprioarei erau larg deschiși de frică și durere. Am mângâiat-o pe gât o clipă ca să o liniștesc, dar și ca să dibui cea mai mare venă în care trebuia să înfig acul. În cele din urmă am găsit-o.

Am inspirat adânc, am împins acul înăuntru și am injectat conținutul seringii. Căprioara s-a zbătut o clipă, după care capul lipsit de viață s-a prăbușit în brațele lui David. Am luat stetoscopul din geantă și am ascultat să văd dacă se mai auzea vreo bătaie de inimă.

— S-a dus, am spus.

O lacrimă i s-a scurs pe obrazul care nu fusese rănit, în timp ce mângâia capul animalului. Umerii i s-au relaxat, respirația i-a devenit mai profundă și dinții au început să-i clănțâne. Poate că de vină era accidentul sau durerea cauzată de rana adâncă de pe față sau poate că era acumularea de tensiune în urma evenimentelor acelei zile sau, pur și simplu, faptul că fusese martorul curmării unei vieți, dar am avut impresia că îl cunoșteam dintotdeauna pe acest om pe care nu-l văzusem niciodată.

În acel moment, David a fost din nou liceanul singuratic care a aflat că tatăl lui nu mai era și a cărui mamă l-a părăsit atât de curând după acel eveniment tragic. A fost singurul copil responsabil care și-a înghițit durerea pentru că nu mai era nimeni altcineva cu care să-și împartă suferința. Moartea îi vorbise într-un limbaj secret, iar acest act de comunicare l-a schimbat și l-a făcut diferit. Rămăsesse deopotrivă inocent, dar în același timp marcat de experiență.

— Îmi pare rău, i-a șoptit el la ureche căprioarei moarte.

Treizeci de minute mai târziu, am sunat la biroul șerifului de la Spitalul Comunitar din Districtul Tompkins, am raportat trupul neînsuflețit al căprioarei și am solicitat o mașină de tractare pentru automobilul lui David. L-am ținut pe David de mână în timp ce i-au pus douăzeci și două de copci în obraz și i-au dat antibiotice și calmante. Linia subțire a cicatricii este vizibilă și în ziua de azi când soarele îi bate în față dintr-o anumită direcție. După acea noapte, fără prea multe discuții și fără să facem vâlvă, David și cu mine am devenit un cuplu. Punct.

Atât de mare este puterea morții. Poate despărți sau poate lega. Și acum, șaisprezece ani mai târziu, stă așezată pe pieptul lui David, storcând încet viața din el.

***

Am locuit într-o zonă frumoasă a New York-ului, suficient de aproape de Manhattan pentru ca David să poată ajunge la birou în șaptezeci și cinci de minute, dar suficient de departe încât să pot pretinde că eram un simplu medic veterinar de la țară.

Casa noastră se află în centrul unui petic de pământ defrișat din vârful unui deal mic. Casa în sine este modestă, dar proprietatea este foarte frumoasă și e spațiu mai mult decât suficient pentru toate vietățile mele.

Am cumpărat casa și ne-am mutat în partea de nord a orașului la cererea mea, la doi ani după ce David a devenit partener la firma unde lucra. Aceasta a fost prima mea dileanță importantă din timpul căsniciei noastre. Cred că a fost decizia corectă, atât pentru mine, cât și pentru el. În schimbul stresului suplimentar care venea odată cu statutul de proprietar de casă și de navetist, David a câștigat o casă plină de viață și iubire – până când, desigur, nu a mai fost așa.

Abia mai recunosc căminul nostru acum. O pojghiță fină de zăpadă e singura pată de culoare într-o zi altfel cenușie ca oțelul. Terenul din jurul casei este vraiste: ziare și gunoarie mărunte sunt împrăștiate de la un capăt la altul al proprietății. Sursa mizeriei, o pungă de gunoi ruptă și desfăcută de un raton flămând, zace pe alee alături de două tomberoane de gunoi din plastic răsturnate. Jeepul meu este acoperit de o crustă de zăpadă și gheață, iar bateria a murit de mult. Mai multe pachete nedesfăcute aduse de FedEx, pe care scrie URGENT și sunt destinate lui David Colden, stau aliniate lângă treptele de la intrare.

Această scenă care se derulează în fața ochilor mei îmi reamintește că o casă este un organism viu și niciun organism viu nu este prea atrăgător când este prins în ghearele morții.

Chiar lângă casă, un mic hambar din lemn și un padoc se întind pe mai mulți acri de teren. Cei doi cai ai mei,

plictisiți și agitați din cauza lipsei de atenție, scurmă cu copitele pământul în căutare de fân proaspăt.

Arthur și Alice erau mânji Premarin, rezultatele nedorite ale administrării unui medicament făcut din urina iepelor gestante. I-am salvat de la abator la o lună după ce ne-am mutat în nord.

Nu știi niciodată în ce fel de cai se vor transforma mânjii Premarin, iar cei doi ai mei sunt un bun exemplu în acest sens. Alice, care arată parțial ca un cal din rasa Morgan și parțial ca un cal din rasa Quarter Horse, este timidă, dulce și dornică mereu să fie scărpinată pe cap. Arthur, uriașul meu cal de tracțiune, este foarte deștept și are o toleranță scăzută la orice contact uman, cu excepția mea. Chiar și acum cred că mă simte; se uită exact spre locul unde mă aflu și fornăie curios.

O a doua zonă îngrădită, mai mică, mărginește padocul. Cu mai mulți ani în urmă, am pus o cușcă mare de câini în acel spațiu. Acum se mișcă ceva în interiorul cuștii și împinge grămezi de paie vechi pe pământ. Vietatea din căsuță – o purcică de 170 de kilograme – își ridică capul masiv și grohăie în direcția mea. Ea e Collette.

Am adoptat-o pe Collette în urmă cu patru ani. Fusese abandonată alături de cei douăzeci de frați și surori mai mici într-un șopron dărăpănat, undeva prin partea de nord a statului, în mijlocul iernii. Când au fost descoperiți, toți purcelușii, cu excepția a trei dintre ei, înghețaseră pe podeaua de pământ a șopronului. Collette a fost unul dintre cei trei.

Collette este o supraviețuitoare, o învingătoare a morții, dar experiențele sale timpurii au avut consecințe. Este mereu prost dispusă și nici în zilele bune nu are un simț al

umorului prea dezvoltat. Astăzi în mod clar nu este o zi bună.

Și în interiorul casei există unele dovezi de viață, dar abia vizibile. Pe masa din hol, cutiile goale de mâncare chinezească amestecate cu scrisorile de condoleanțe seamănă cu o sculptură ciudată. O duzină de scrisori căzuseră în cascadă de pe masă și aterizaseră pe podea. O parte dintre ele au fost roase și făcute bucățele.

Draperiile din sufragerie sunt trase și, cu excepția licăririi aruncate de tăciunii aproape stinși din șemineu și a unui lampadar cu lumină palidă, camera este în întuneric. Teancuri răvășite de scrisori nedeschise și pahare de vin murdare acoperă mai toate suprafețele.

Paharele de vin mă sperie. Lui David îi place vinul. În acele câteva dăți în care l-am văzut îngrijorat serios, consumul lui de vin crescuse brusc. Nu a fost niciodată un bețiv guraliv. Dimpotrivă, alcoolul îl face și mai tăcut și mai închis față de mine. Vinul îl amorțește și, cred eu, asta și intenționează.

I-am spus de această îngrijorare a mea de vreo două ori, poate, dar episodul trecea întotdeauna înainte ca lucrurile să degereze. Natura slujbei lui David îi impune să fie 100% concentrat mental, iar acest lucru acționează ca o barieră exterioară împotriva consumului de alcool. Dar dacă nu ar fi fost așa? Nu știu. Nu am ajuns niciodată să aflăm.

La fel ca în restul casei, în bucătărie este o dezordine cruntă. Sticle goale de vin stau aliniate pe masă, iar vasele și paharele murdare umplu chiuveta până la refuz. Dacă am fi avut casa în oraș, gândacii ar fi mișunat peste tot. Dar pentru că locuim departe chiar și de limitele suburbiei, nu

există niciun fel de vietate care să nu poată fi considerată ca făcând parte din „fauna locului”.

Îl găsesc pe David în bucătărie chinându-se să deschidă o conservă de mâncare pentru câini în timp ce trei dintre câinii mei – Chip, Bernie și Skippy – așteaptă răbdători la picioarele lui. Îmbrăcat într-o pereche de blugi murdari, cu hanorac, ghete de lucru și cu o barbă țepoasă nerasă de mai multe zile, pare însăși personificarea casei. A slăbit și mai mult și e atât de sfrijit încât fața i s-a ascuțit de tot, aprindu-i frumusețea pe care o avea odată.

Este prea tânăr pentru așa ceva. Treizeci și șapte de ani este o vârstă prea fragedă pentru a îngropa o soție. Poartă încă verigheta pe deget, fiindcă nici măcar acum nu poate să creadă că i se întâmplă așa ceva. Știu asta deoarece are întipărită pe față aceeași expresie ca a căprioarei surprinse de luminile farurilor mașinii lui cu mulți ani în urmă.

Este vorba de mai mult decât de faptul că eu nu mai sunt. David s-a contopit cu viața mea. Prietenii mei au devenit prietenii lui. Animalele mele au devenit animalele lui. Planurile mele au devenit planurile lui. Toate legăturile noastre se făceau prin intermediul meu. Acesta nu este un reproș. Nu am fost doar un colac de salvare în viața lui David; mi s-a părut fascinantă.

În schimb, David a devenit stâncă mea: stabilă și pe care mă puteam baza, un port sigur atunci când mă copleșea realitatea trupușoarelor inerte. Mă liniștea când începeam să-mi pierd cumpătul într-un caz dificil și mă convingea să am încredere în instinctele mele, și nu în manuale. Încrederea pe care mi-a arătat-o David a fost un mare dar pentru mine și îmi dau seama acum că nu i-am mulțumit niciodată cu adevărat pentru acest lucru.